

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatelek **a) F. K., b) M. Š.**, za účasti **Krajského úřadu Jihomoravského kraje**, odboru územního plánování a stavebního řádu, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 3/5, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 5. 2007, č. j. 30 Ca 125/2007 – 7,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost stěžovatelky a) F. K. **se zamítá.**
- II.** Kasační stížnost stěžovatelky b) M. Š. a její návrh ze dne 11. 6. 2007 na ustanovení zástupce v řízení o kasační stížnosti **se odmítají.**
- III.** Návrh stěžovatelky a) F. K. ze dne 11. 6. 2007 na ustanovení zástupce v řízení o kasační stížnosti **se odmítá.**
- IV.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelky kasační stížností napadají v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o kasační stížnosti stěžovatelky F. K. proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2006, č. j. 30 Ca 252/2004 – 41. Krajský soud napadené usnesení odůvodnil tím, že současně s podáním kasační stížnosti jmenovanou stěžovatelkou nebyl zaplacen soudní poplatek a tento nebyl uhrazen ani následně k výzvě soudu.

Z předložené spisové dokumentace krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 7. 6. 2006 vydal krajský soud rozsudek č. j. 30 Ca 252/2004 – 41, kterým zamítl žalobu stěžovatelek proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 29. 9. 2004, č. j. JMK 32358/2004 OÚPSŘ. Obě stěžovatelky tento rozsudek napadly kasační stížností podanou dne 12. 7. 2006. Vzhledem k tomu, že ve svém podání požádaly o ustanovení advokáta, zaslal krajský soud každé z nich samostatně k vyplnění formulář Potvrzení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce (vzor č. 060 o. s. ř.). Obě stěžovatelky jej vyplněný doručily soudu a ten následně na základě takto sdělených údajů posoudil jejich žádosti o ustanovení zástupce. Dospěl k závěru, že předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a tím i pro ustanovení zástupce (§ 35 odst. 8 s. ř. s.) splňuje pouze stěžovatelka b). Usnesením ze dne 7. 9. 2006, č. j. 30 Ca 252/2004 – 53, tak stěžovatelce b) přiznal osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu a k ochraně zájmů v projednávané věci jí ustanovil zástupce Mgr. Matúše Bónu, advokáta se sídlem v Brně, Novobranská 14. Žádost stěžovatelky a) o ustanovení zástupce krajský soud usnesením ze dne 7. 9. 2006, č. j. 30 Ca 252/2004 – 55, zamítl a řádně ji poučil o možnosti podat proti tomuto usnesení kasační stížnost. Stěžovatelka a) opravný prostředek nepodala, krajský soud ji následně usnesením ze dne 6. 12. 2006, č. j. 30 Ca 252/2004 – 57, vyzval, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatila soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 3000 Kč. Jelikož krajský soud zjistil, že soudní poplatek za podanou kasační stížnost ve stanovené lhůtě nezaplatila, usnesením ze dne 22. 5. 2007, č. j. 30 Ca 125/2007 – 7, řízení o její kasační stížnosti proti rozsudku ze dne 7. 6. 2006, č. j. 30 Ca 252/2005 – 41, zastavil. Proti tomuto usnesení si obě stěžovatelky podaly další kasační stížnost. I v ní požádaly o ustanovení zástupce, přičemž samy navrhly krajskému soudu ustanovit JUDr. Leonu Grumlíkovou, advokátku se sídlem v Brně, Údolní 61, a dále zrušit ustanovení Mgr. Matúše Bóny.

Kasační stížnost stěžovatelky F. K. je podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Ačkoliv v ní nejsou výslovně uvedeny důvody jejího podání, z obsahu této stížnosti a procesního stavu řízení je zřejmé, že byla podána z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Vedle výše uvedeného má zdejší soud za splněné všechny podmínky řízení, a to i přesto, že stěžovatelka a) za podání kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení nezaplatila soudní poplatek a není ani řádně zastoupena ve smyslu a dle požadavků ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Jak již totiž Nejvyšší správní soud dovodil ve svém rozsudku ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, „v řízení o kasační stížnosti, jehož předmětem je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení, které bylo důsledkem nezaplacení soudního poplatku za předchozí kasační stížnost, by opětovné trvání jak na podmínce uhrazení poplatku pro toto řízení, tak i na podmínce povinného zastoupení ve svém důsledku znamenalo jen další řetězení téhož problému, což by popíralo smysl samotného řízení, a zároveň by nesvědčilo ani zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení, která se obecně uplatňuje ve vztahu k výkonu celé veřejné správy“.

Při respektování své judikatury Nejvyšší správní soud pohlížel rovněž na požadavek splnění všech formálních náležitostí kasační stížnosti podané stěžovatelkami ne zcela striktně a formalisticky. Učinil tak z toho důvodu, že v okamžiku, kdy v konkrétní situaci upustí od vyžadování zákonné povinnosti zastoupení advokátem či jinou osobou s právnickým

vzděláním, nelze od účastníků samotných očekávat a vyžadovat perfektní znalost procesních ustanovení s. ř. s. o náležitostech kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Dle § 7 odst. 1 zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Dle § 4 odst. 1 písm. d) téhož právního předpisu vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti.

Podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. může být účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Stěžovatelky v kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu č. j. 30 Ca 252/2004 – 41 sice výslovně nepožádaly o osvobození od soudních poplatků, ale podaly žádost o ustanovení zástupce, kterému lze v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. vyhovět mimo jiné tehdy, jsou-li u navrhovatele předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků. Krajský soud tak zkoumal předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce současně. Jak je výše uvedeno, v případě stěžovatelky F. K. dospěl krajský soud k závěru, že u ní nejsou splněny podmínky pro osvobození od soudních poplatků a tedy ani ustanovení zástupce, o tomto rozhodl samostatným usnesením, které bylo stěžovatelce a) řádně doručeno. Ačkoli stěžovatelka byla poučena o možnosti podat proti tomuto usnesení kasační stížnost, v zákonné lhůtě dvou týdnů (a ani poté) toho nevyužila a napadla spolu s druhou stěžovatelkou až následně vydané usnesení krajského soudu o zastavení řízení. Tím se stěžovatelka F. K. připravila o možnost přezkoumat správnost úvahy krajského soudu, zda má či nemá nárok na osvobození od soudních poplatků a následně tedy i na ustanovení zástupce soudem. Přitom je zřejmé, že poučení o možnosti podat opravný prostředek proti rozhodnutí krajského soudu pro ni bylo srozumitelné, neboť proti dalším rozhodnutím krajského soudu kasační stížnost podala.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v tomto řízení je přezkoumáváno usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, ve kterém krajský soud již nezjišťoval osobní poměry stěžovatelky a možnost jejího osvobození od soudních poplatků, ale pouze skutečnost, zda soudní poplatek zaplacen byl či nikoli.

Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že *nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním ... kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.* Za situace, kdy krajský soud dospěl k závěru, že u stěžovatelky F. K. nejsou předpoklady, aby byla osvobozena od soudních poplatků, ji řádně vyzval k zaplacení soudního poplatku a stanovil k tomu lhůtu. Současně ji poučil o tom, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, řízení před soudem bude zastaveno. Dotčená stěžovatelka si posledně zmíněné usnesení převzala dne 18. 12. 2006. Ani ve stanovené desetidenní lhůtě soudní poplatek nezaplatila (lhůta tedy marně uplynula dne 28. 12. 2006).

Jestliže tedy krajský soud z uvedených důvodů zastavil řízení o kasační stížnosti stěžovatelky a) podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s., za použití § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, postupoval zcela v souladu se zákonem. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelkou F. K. uplatněné stížní námitky nejsou ve vztahu k napadenému usnesení krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány

ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, byla její kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. Návrh stěžovatelky a) ze dne 11. 6. 2007 na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti byl odmítnut v souladu s již výše citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, neboť v dané věci by opakované zjišťování podmínek pro ustanovení zástupce a s tím související osvobození od soudních poplatků, jež bylo předmětem rozhodnutí, proti němuž byla podána tato kasační stížnost, vedlo k nekončícímu řetězení stejných rozhodnutí.

Kasační stížnost stěžovatelky M. Š. Nejvyšší správní soud odmítl, neboť podmínky řízení zkoumal u každé ze stěžovatelek zvlášť. Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou*. Napadené usnesení o zastavení řízení se týkalo pouze stěžovatelky F. K., jak je výslovně uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, proto pouze ona byla osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti. Krajský soud tuto skutečnost konstatoval i v závěru odůvodnění napadeného usnesení, kde uvádí, že řízení o kasační stížnosti stěžovatelky M. Š. je nadále vedeno u krajského soudu samostatně pod sp. zn. 30 Ca 252/2004, předmětné usnesení o zastavení řízení se jí proto nedotýká.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky M. Š., včetně jejího návrhu ze dne 11. 6. 2007 na ustanovení zástupce pro toto řízení, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož právního předpisu.

Stěžovatelka a), která neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatelka b) nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož její kasační stížnost byla odmítnuta (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu